

Пътник без билет

Автор: Иванина Дърмонска

Стефан

Автобусът спря по разписание за 15-минутна почивка на автогара „Юг“ във Велико Търново. Мудното сновене на пътниците, докато слизаха, разбуди Стефан от дрямката му и той притвори очи. Инстинктивно бръкна в джоба си, за да си извади телефона. 3:10. Прибра го обратно и усети леден полъх откъм отворената врата. Последните дни бяха изморителни за него и съпътствани от стреса спешно да си намери билет за Варна по това време на годината. Единственият възможен транспорт беше автобусът, който тръгва от София в полунощ. Умората, която му се беше натрупала, изсмука всякаква мотивация у него да слезе, заедно с останалите пътници, за почивка. Нуждата да отиде до тоалетната също не беше по-силна от желанието за сън, затова се понамести поудобно в тясната за неговото едро тяло седалка. Изгъна краката си по диагонал и с темпе, облегнато на прозореца, позволи на очите си да се затворят и отпусна ума и тялото си.

Михаил

Михаил се събуди от рязък удар на главата си в прозореца. Когато отвори очи, всичко му изглеждаше да е като под вода, която се върти. Беше замаян и се опитваше да фокусира. Гравитацията го теглеше надолу, след което усети нов удар, при който Михаил отскочи напред и заби носа си в предната седалка. Чу се шумно изхрущяване, а очилата му се преметнаха напред и паднаха в краката му. Осъзна, че най-вероятно автобусът се е преобърнал, когато се озова с цялата си тежест върху дясното си рамо. Все още неориентиран чуваше писъци и малко преди да изгуби съзнание, размазано видя човешка фигура, която лазеше и се опитваше да се придвижи назад.

Стефан

Стефан почувства щипец студ по бузите си и отвори очи. Лежеше настрани в гротескна имитация на ембрионална поза. При сблъсъка се беше озовал на пода. Надигна се и хвърли поглед през прозореца, през който се виждаше отрязък от сумрачното небе. Часовникът на тавана на автобуса показваше 5:34. Вратата беше разтворена широко и около нея светеха червени светлини. Най-горе премигваше надпис „Аварийно отваряне“. Съжали, като се поогледа около себе си и видя покритите с кръв лица на останалите в автобуса. Стефан се отправи към отворената врата. Прилазваше на четири крака и като главата му се подаде навън, се обърна с краката надолу, хвана се за последното стъпало и се спусна по долната част на автобуса. Когато тупна в снега, усети как обувките му се пропиват в киша и намокрят чорапите. Опипа панталоните си за телефона, но него го нямаше. Нямаше го и якето му, което беше останало в автобуса на таванното отделение за багажа. Започна да се оглежда наоколо в

търсене на някакво спасение или помощ, но виждаше само снежна покривка, покрила нещо, което прилича на черен път.

- Какво се случи? - прошепна.

Михаил

Не е било сън. Носът на Михаил го болеше при всяко вдишване, затова беше принуден да диша през устата. Движеше се припряно, мъчейки се да се измъкне от мястото си и да види нещо, което евентуално да му помогне, но всичко беше като в мъгла. Поне успя да напипа очилата си и да си ги сложи обратно, но дезориентацията не го напускаше. Започна да изпада в паника.

-ПОМОЩ! ПОМОЩ! МОЛЯ ВИ! – виковете дращеца гърлото му като котешки нокти – ПОМОЩ!

- НАСАМ! – Михаил чу нечий дрезгав глас, идващ извън автобуса – Вратата е отворена. Излез!

„Вратата е отворена! Вратата е отворена!“ – повтаряше това в главата си като мантра. Използва всичките си сили да се измъкне от седалката, да пролази по пътечката, внимавайки да не пропадне в някоя от седалките от обърнатата страна. Като стигна до вратата, погледна през нея и обзет от нетърпение да излезе, се метна през нея. Висок мъж с широки рамене му подаде ръка и му помогна да стъпи на краката си, които се усещаха като колела.

- Дай си телефона. Трябва да се обадим на 112 – непознатият говореше бързо и зъбите му тракаха. Беше облечен с тънка, ленена блуза, което замисли Михаил, че самият той е много леко облечен. Потръпна. Бръкна в джоба на горницето си и извади телефон. Набра 112 и пусна високоговорителя.

Стефан

- 112. Какъв е Вашият спешен случай?

Стефан грабна телефона от ръката на момчето, което изглеждаше като изпаднало в делириум.

- Катастрофирахме. Пътувахме с автобуса от София до Варна, който тръгва в полунощ. Сега...сега е преобърнат – студът заваляше говора на Стефан, диспечерката го накара два пъти да повтори казаното.

- Просто пратете някой, не знаем къде сме, вие виждате ли от къде идва сигналът ни? – Стефан губеше търпение. Студът беше вкочанил краката и ръцете му и сериозно обмисляше след този разговор да се набере по някакъв начин обратно в автобуса, за да намери якето си.

- Няма как да видим сигнала, господине, не работят така нещата. Кога се случи катастрофата?

- Около 5:30 някъде, не знам точно, бях заспал – Стефан каза часът, който си спомняше, че видя, когато отвори очи.

- Пращам екипи към мястото, където би трябвало да е автобусът по разписание в 5:30. Има ли други оцелели?

- Още един, да, засега няма други– Стефан хвърли към момчето поглед, в който се долавяше леко неудобство, че е окупира телефона му.

- Шофьорът пострадал ли е?

- Аз.. аз не знам, автобусът е преобърнат.

- Добре, екипите са на път, но Вие трябва да намерите място, от което да се ориентирате и да ни сигнализирате. Виждате ли главен път наоколо, има ли...? – телефонът прекъсна. Стефан няколко пъти повтаряше „Ехо, Ехо“, докато не погледна екрана и не видя, че е черен.

- Батерията е свършила – каза Стефан, невярващ на късмета си и подаде телефона обратно на собственика му – Трябва да вървим нанякъде, ще умрем от студ тук. Тази беше пълна малоумница, нищо няма да направи. Давай да намерим някого бързо.

- Да, да. Хайде, може да тръгнем в тази посока – посочи момчето към място, където се виждаше тънко хоризантно очертание, наподобяващо мантинела.

- Да вървим – Стефан хукна напред, кръстосал ръце.

Михаил

- Аз съм Михаил, между другото. – Михаил наруши десетминутното мълчание, в което и двамата крачеха през преспите сняг с наведени глави, за да предпазят голите си вратове.

- Стефан – отговори спътника му, без да подаде ръка. Михаил нямаше нищо против, тъй като тъкмо бе открил позиция на ръцете си, в които кръстосани и допрени до горнището му по определен начин, се стопляха макар и нищожно.

Продължиха да вървят с бърза крачка към нищото, докато в един момент на видяха газ станция с малко магазинче до нея. Михаил усети облекчение и започна да вика:

- Ето там, има нещо. Виж!

Стефан присви очи и като видя глухата светлина, идваща от табелата на магазина, започна да притичва.

- Има нещо, да. Давай по-бързо, хайде.

Приблжиха магазинчето, в което стоеше възрастен мъж. Той се изправи рязко от въртящия се стол, когато двамата мъже нахлуха вътре с вид на корабкрушенци. Стефан отново пое инициативата да обясни ситуацията, докато Михаил използваше момента да си поеме въздух от тичането. Носът му беше започнал да пулсира, а очите му се насълзяваха от тъпата болка.

- Трябва ни телефон. Автобусът ни катастрофира и ние сме единствените оцелели, трябва да съобщим на полицията.

Възрастният мъж ги гледаше с недоумение и не можеше да скрие уплахата си от вида на тези двама непознати, оцапани с кръв и мръсотия. Когато Стефан извика за втори път, че искат телефон, мъжът, без да каже и дума, им подаде собствения си с трепереща от артритата ръка.

Михаил наблюдаваше как Стефан отново се свързва със 112. Как отново обяснява случилото се. Как отново се изнервя, като трябва да повтаря какво е станало.

- Къде сме? Ами ..къде сме?! – Стефан прикова поглед към мъжа в магазина, който продължаваше да стои и да гледа объркано.
- КЪДЕ СМЕ? – Михаил също се намеси.
- Туй е Змейово, тука, газ станция „Зара“ – отговори старецът.
- Змейово, в газ станция „Зара“ сме. – повтори Стефан на слушалката.

Михаил се стъписа, когато чу това. То нямаше смисъл. Приблжи се към стареца и му прошепна:

- Змейово близо до Стара Загора ли е?
- Да, има-няма половин час до Стара Загора. – отвърна мъжът също шепнейки.

Сърцето на Михаил започна да прескача. Автобусът спря около 3ч. сутринта във Велико Търново за почивка, на която той слезе. Почивката трябваше да е 15 минути, но продължи над половин час, което изнерви Михаил и останалите пътници, тъй като всички чакаха шофьора вътре в автобуса. Не правеше логика да са близо до Стара Загора, понеже това означаваше, че автобусът е тръгнал в друга посока, която не е била към Варна. Той очакваше да са около Търговище или Шумен, но те се намираха на 100 км южно от Велико Търново, което нямаше как да е правилният маршрут на автобуса София-Варна.

- Казаха, че ще пратят полиция от най-близкото районно да ни вземе и ще ни приберат – Стефан прекъсна мислите на Михаил. Звучеше успокоен, но Михаил знаеше, че това спокойствие няма да трае дълго.
- От кое районно казаха ли – попита Михаил.
- Не, не знам всъщност, казах им просто да дойде някой тук.

- Стефан, ние сме близо до Стара Загора, това няма смисъл. Автобусът е карал в грешна посока от Търново насам.

Стефан се хвана за главата и клекна до една от витрините за вода.

Стефан

Стефан слушаше теорията на Михаил, че автобусът не се в движил към Варна след почивката. Той ясно си спомни как реши да остане в автобуса, защото му се спеше. Сещайки се за това, усети напрежение в мехура си, който не беше изпразвал от София насам. Извърна поглед от Михаил и без да каже нищо на никого, се насочи към тоалетната. Когато се върна облекчен, видя, че Михаил яде кроасан и пие кафе, при което коремът му изкъркори. Старецът му каза да седне и след малко донесе и на него същото.

- Не мога да повярвам, че тъпият шофьор е карал в грешна посока – ядоса се Михаил – Обикновено гледам картата на телефона, докато пътувам и щях да забележа, но заспах веднага след Търново.

- Ммм – измънка Стефан.

- Как така просто поемаш в грешна посока, да не би да се е осъзнал по-късно и в опита си да смени маршрута, е направил някоя тъпотия, която ни е обърнала.

- Възможно е.

- Ти през цялото време ли спеше? Не усети ли нещо?

- Спах през целия път, да. Стига сме умували. И да разбереш какво е станало, какво ще направиш, а? – Стефан изпусна нервите си и отговори троснато. Беше много уморен и раздразнен от ситуацията, в която е. Мислеше само кога ще дойдат полицаите и кога ще е пак на път за Варна.

Двамата изядоха кроасаните си в мълчание и изпиха кафето. След около още 20 минути в станцията се появиха униформени полицаи, които разпитаха накратко Стефан и Михаил, както и стареца, след което казаха на пострадалите да се качват в патрулката, за да отидат в районното и да дадат подробни описания там. Стефан седна на задната седалка до Михаил. Искаше просто всичко да мине бързо.

Михаил

Часът приближаваше 7 сутринта. Въведоха ги в районното на Стара Загора и ги разпитаха отново по отделно. Никой нищо не им казваше, а Михаил не

спираше да мисли какво се е случило след Велико Търново и как е станала катастрофата?

Отдели една минута да благодари на Господ, че е жив. Доколкото помнеше от почивката във Велико Търново, в автобуса нямаше особено много хора. Може би около 20 човека. Все пак пътуването започваше в полунощ, а това не беше особено привлекателен час за тръгване за повечето и обикновено автобусът не беше много пълен. Михаил го предпочиташе точно поради тази причина. Освен това тишината и тъмнината, които изпълваха автобусите по това време, носеха някаква романтика, която Михаил обичаше.

След като минаха всички разпити, го настаниха заедно със Стефан в един кабинет. Казаха им, че последно с тях ще говори и главният инспектор, след като се направят всички необходими проверки. Информираха ги, че има екипи, които са отишли на мястото на катастрофата и извършват разследване.

- Ще спреш ли да го друсаш този крак – Стефан му се сопна. Между двамата беше напрегнато още от газ станцията насам. Стефан дори не се опитваше да се държи дружелюбно. Сякаш само той беше в това положение.

- Извинявай – спря да тропа с крак, но едвам се удържаше пак да не почне.

Стефан

- Здравейте, господа – в стаята влезе главния инспектор. Беше висок и едър с гъста бяла коса като четина, всяваше респект. Настани се на стола срещу Стефан и Михаил – Аз съм главен инспектор Богомилов, съжалявам, че ви задържахме толкова дълго. Предполагам, че сте изморени и озадачени какво се случва. – Стефан извъртя очи.

- Мисля, че и двамата с момчето сме казали всичко, което знаем, а има повече неща, които не знаем. Като например ще ни осигурите ли превоз към Варна? – Стефан се мъчеше да не звучи като заяждане, но и той чу, че не му се получи.

- Разбира се, че ще ви помогнем да стигнете, където сте искали, но се боя, че вие сте единствените свидетели, които имаме към момента, за този случай.

- Свидетели е силно казано при положение, че и двамата сме спали като пънове, когато е станало всичко.

- Господа, моите колеги бяха на мястото на катастрофата. По някакво чудо вие сте единствените оцелели. В автобуса изглежда, че е имало още 16 човека без вас. За нещастие всички са загинали. Любопитното обаче, което колегите ми установиха е, че шофьорското място е било празно.

- Празно? – Стефан и Михаил повториха заедно.
- Да, чудно, нали.
- Възможно ли е да е избягъл малко след нас и да е оцелял, да е някъде около Змейово – попита Михаил.

- Боя се, че не. Преди малко се свързахме с гарата във Велико Търново. Тази сутрин около 4:30, една от чистачките е открила в тоалетната, предназначена за персонала, мъртъв мъж, който изглежда е бил удушен с все още не знаем какво. Бил е шофьор на автобус от същата марка като вашия. По всичко изглежда, че това е вашият шофьор, но изчакваме потвърждение от автобусната фирма, за която почти 9 сутринта явно е твърде рано да отговарят.

- Но кой е карал автобусът тогава? След Велико Търново. – попита Михаил.

- Най-вероятно някой пътник без билет. Това е варианта, по който работим към момента. Прегърсваме района за някой подозрителен, но не изключваме и възможността да е бил някой от пътниците. Проверяваме загиналите в автобуса и гледаме дали някой действително е пътувал без билет. Засега вие сте под радара, тъй като установихме, че и двамата имате билети. – по лицето на инспектора се изписа напрегната усмивка.

И двамата не смееха да мигнат. Стефан усети студена пот по челото, изведнъж цялата картинка се откри пред очите му и той се почувства в опасност – беше в град, който е в съвсем различна посока от този, към който пътуваше, шофьорът му беше убит във Велико Търново, което той проспа, а човекът, който е карал от тогава не се знаеше кой е. Това се превръщаше във все по-голям кошмар.

- До сега ви разпитвахме само за момента на катастрофата и след това, но с оглед на тези разкрития, трябва отново да ви разпитаем -този път за времето, прекарано в Търново, може да започнем с вас – инспектор Богомилов посочи с ръка Стефан.

- Аз бях много изморен, когато автобусът спря за почивка. Усетих, че спираме, усетих как хората около мен слизаха, но аз останах в автобуса. Явно съм заспал дълбоко, докато е тръгнал отново, защото следващото нещо, което си спомням е как се събудих и всичко беше нагоре с главата.

Инспекторът записваше откъслечени думи на малко жълто листче.

- Ами, вие? – инспектор Богомилов се обърна към Михаил.

Михаил

- Почивката трябваше да бъде 15 минути. Беше около 3 ч. сутринта

нищо не работеше – магазините, кафетета бяха затворени. Минах през тоалетната. След това изпуших една цигара за 5 минути и се качих обратно в автобуса. 15-те минути минаха, но шофьорът не се появяваше. Обикновено има и жена, която проверява местата, но по това време на деня не винаги минават. Чакахме сигурно още 20 минути, докато автобусът потегли. Аз не видях кой се качва. Стоях от страната на шофьора на една от предните седалки, но не го виждах ясно. После бързо съм заспал и се събудих при удара, който ми направи това – Михаил посочи към засъхналия си с кръв нос.

- Видяхте ли нещо или по скоро някой необичаен, някой, който се отличаваше от останалите – попита инспекторът.

- Аз не съм се заглеждал много – Михаил погледна Стефан, очаквайки той да каже нещо, но Стефан просто вдигна рамене.

Вратата на кабинета се отвори и през нея надникна млад полицай.

- Инспектор Богомилов, може ли за една минута?

Инспекторът се изправи и се запъти към колегата си, носейки малкото листче, на които водеше записките си, в ръка.

- Защо излъга? – Михаил се обърна към Стефан, когато вратата на кабинета се затвори.

- Моля? – Стефан повдигна вежди.

- Ти излъга. Не спеше по време на почивката. Видях те да излизаш от тоалетната, докато пушех.

Тома

- Стефан не е излъгал. Той наистина спеше през цялото време – очите на Михаил се изцъклиха, когато от тялото на Стефан излезе различен, потенорен глас. Михаил изпусна нервен смях и попита:

- Прощавай?!

- Стефан и аз живеем в едно тяло, откакто бяхме деца. Той знае за мен, макар че се прави, че не съществувам. Мъчи се да се контролира, сякаш да ми попречи да изляза на повърхността, но понякога намирам начин да го надвия.

- Ти...ти...да нямаш шизофрения или нещо подобно – Михаил стегна цялото си тяло, готов да побегне или да се сбие, ако се наложи.

- Аз, Стефан, кой да знае? Психоложката, при която Стефан ходи в началното училище, го назова като дисоциативното разстройство на личността. Той е този с ЕГН, име, който майката и бащата, от които и аз съм излязъл, обичат, но ето, че и мен ме има. Считах себе си за личност, макар че Стефан ме вижда само като негова диагноза. Опитва се да живее все едно мен ме няма. Трови себе си с най-различни хапчета в опит да ме приспи. Но това, което извъсихме двамата заедно – моят ум, неговото тяло, ще го принуди да

ми обърне внимание. Особено, ако го тикнат в затвора, ще имаме цялото време на света – аз и той в една килия.

- Кой си ти? – сърцето на Михаил му се беше качило в гърлото.

- Технически не съм кръстен, нали разбираш, но можеш да ме наричаш Тома. Сам си дадох това име, защото много го харесвах като малък, а после разбрах, че значело двойник. – Тома се изсмя истерично. Михаил беше пребледнял, човекът срещу него имаше различен поглед, глас, дори и стойка от сърдиткото, с който беше прекарал последните няколко часа.

- Защо, защо го направи, защо уби шофьора и защо потегли в друга посока?

- О, за второто мога веднага да ти отговоря. Единственото условие за посока беше да е различна от Варна. Стефан щеше там да се подложи на поредната терапия, която цели да направи с мен Бог знае какво. Катастрофата се дължи изцяло на слабите ми шофьорски умения...нали разбираш, Стефан е този, който е карал курсове по кормуване и с него споделяме доста малко обща моторна памет, така да се каже. Колкото до шофьора, горкичкият, трябваше да стане жертва на нашите лични пререкания със Стефан. Изглеждаше свестен.

- Останалите хора в автобуса също са мъртви. Може да те тикнат в затвора, тогава какъв е смисълът на всичко, щом живота на тези хора ще лежи на съвестта ти?

- Смисълът е, че ще съм надделял. Една личност над друга. Наречи го свобода, ако искаш. Жаждата ми за нея е по-голяма от каквато и да е съвест. И знаеш ли мисля, че този път Стефан няма да успее да ме набута обратно назад. Той много добре е знаел кой е направил катастрофата, усещам го по срама, който стои като полепнал по тялото ни. Няма да посмее да се покаже вече, защото той не може да живее с това, но аз мога – Тома оголи зъбите си в ехидна усмивка.

В този момент в кабинета се върна инспектор Богомилов. Зае мястото си и съобщи на двамата мъже:

- Господа, имаме предположение за предмета, с който е бил удушен шофьора на вашия автобус. В една от тоалетните кабинки е намерен колан, за който смятаме, че е ползван като оръжие...

Тома се изправи бавно. Повдигна леко блузата си и посочи с длан дънките си към мястото, където би трябвало да стои колан, но какъвто там нямаше:

- Инспекторе, нека и аз се включа в разговора...